

РЕШЕНИЕ

№ 4650

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 17.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2333** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от изпълнителните директори А. Ц. – Б. и Д. В., срещу Решение № 160/03.02.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, Ad hoc заседателен състав, с което на основание чл.65 ЗЗДискр е установено, че жалбоподателят при осъществяване на своята дейност поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект: „Офис на [фирма], находящ се на адрес: [населено място], пл.“Баба Г.“ № 5, което на основание чл.5 вр. чл.4, ал.1 ЗЗДискр се смята за дискриминация по признак „увреждане“ и представлява нарушение на закона; на основание чл.47, ал.1 вр. чл.76, ал.1, т.1 ЗЗДискр на жалбоподателя е дадено задължително предписание – да преустанови дискриминацията по признак „увреждане“, състояща се в неподдържане на достъпна архитектурна среда до посочения обект като бъдат предприети необходимите действия за закупуване на телескопична мобилна рампа, поставяне на стикер, указващ начина на използване и телефон за връзка или звънец на видно и достъпно място; на основание чл.47, т.3 вр. чл.80, ал.2 ЗЗДискр е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева. Със същото решение е установено, че [фирма], в качеството си на собственик към процесния период, не е извършило нарушение по см. на чл.5 вр. чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспореното решение като незаконосъобразно –

издадено при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. На първо място счита, че чл.2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, на която разпоредба се позовава ответника в обжалвания акт, не съдържа конкретно правило за поведение, а легална дефиниция, поради което няма как разпоредбата да бъде нарушена. Що се отнася до б.„б“ от т.2 на чл.9 на конвенцията, жалбоподателят намира, че макар тя да дефинира конкретно задължение, то не е към отделни частно-правни субекти, а към държавите – страни по конвенцията. Според него извън държавите – страни като адресати, конвенцията няма пряко действие по отношение на останалите правни субекти и за тях не възникват пряко права и задължения, още повече, че нейните разпоредби са имплементирани в националното законодателство. Конкретно задълженията за създаване на достъпна архитектурна среда сочи, че се съдържат в Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ - чл.54 и чл.55 от него като тези разпоредби създават задължения за собствениците на сградите, но не и за наемателите. Такова задължение не възниквало за оспорвания и от наемния му договор, представен по преписката на КЗД. Незаконосъобразно КЗД дала предписание за поставяне на „мобилна телескопична рампа“ – от една страна такова съоръжение не било предвидено в чл.14 от Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, вкл. за хората с увреждания, а от друга страна поставянето следвало да се извърши върху публична общинска собственост. По отношение на телефона и звънеца, предвидени за поставяне с обжалваното решение сочи, че не представляват елементи на достъпната архитектурна среда, съгласно Наредба № 4/2009г., а отделно от това поставянето им няма да изпъни целта на закона – да се осигури достъпен вход, който хората с увреждания могат да използват самостоятелно, независимо и свободно, без чужда помощ.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез юрк.Г., който претендира присъждането на направените по производството разноски.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.Б. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма] чрез назначения особен представител адв.П., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Намира, че ирелевантен е въпросът за собствеността на сградата и дружеството няма задължение да постави рампа, тъй като не развива дейност в нея. Подробни съображения излага в писмени бележки, които представя.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На основание чл.40, ал.2 ЗЗДискр във вр. с § 6 ПЗР ЗИХУ /отм./, в изпълнение на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания „Достъпна България“ и Заповед № 24/20.03.2018г. на председателя на КЗД, на 10.09.2019г. е извършена проверка на състоянието на архитектурната достъпност от представител на КЗД на обект на [фирма], находящ се в [населено място], пл.„Баба Г.“ № 5, резултатите, от която са обективирани в съставения Констативен протокол вх.№

12-11-3366/17.09.2019г. /л.17 и сл./. При проверката е констатирано, че офисът на банката се намира на първия етаж на сградата като пред входната врата на салона за обслужване на клиенти има едно стъпало. Липсва наклон или скосяване, което възпрепятства достъпа на граждани с инвалидни колички да ползват услугите на банката. Към протокола е приложена една снимка, отразяваща описаното фактическо положение.

Според председателя на КЗД отразеното в протокола съдържа данни за осъществено нарушение по см. на чл.5, предл. последно ЗЗДискр, във вр. с § 1, т.7 и т.8 ДР ЗЗДискр. Въз основа на това и на основание чл.50, т.2 ЗЗДискр във вр. с чл.7 от Правилата за производство пред КЗД председателят на комисията с Доклад вх.№ 12-11-1367/12.03.2020г. е предложила образуването на производство за защита от дискриминация, в което да се установи дали е нарушение на посочената по-горе разпоредба по признак „увреждане“, да се постанови преустановяване на нарушението до установяване на положение на равно третиране, както и да се наложат предвидените в закона санкции и/или принудителни административни мерки.

С Разпореждане № 336/07.05.2020г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 118/2020г., разпределена на Ad hoc заседателен състав, съгласно Заповед № 37/30.04.2020г. на председателя на КЗД, състоящ се от нейните членове В. С., З. Д. и П. К., на които е възложено да определят председател на състава и докладчик по преписката. Съгласно решение на състава /писмо вх.№ 12-11-2282/19.06.2020г./ за председател е избрана В. С., а за докладчик – З. Д..

За образуваната преписка жалбоподателят е уведомен с писмо изх.№ 50-00-272/07.07.2020г. /л.24/, като му е указано представянето на становище по случая. Писмото – уведомление е получено на 09.07.2020г., като на 17.07.2020г. в КЗД е депозирано становище от оспорващия, в което не се оспорват фактическите констатации, но се твърди, че дружеството не е задължено лице, тъй като е само наемател на обекта. Позовава се на разпоредбите на чл.54 и чл.55 ЗХУ, прилага копие от договора за наем, сключен с [фирма] на 13.04.2016г. Видно от него, наемодателят [фирма] предоставя на наемателя [фирма] помещение в [населено място], пл.“Баба Г.“ № 5 за временно и възмездно ползване, което ще се ползва за банков офис.

По преписката е изготвен доклад-заключение /л.39 и сл./, в който след обобщаване на установената към момента фактическа обстановка, като ответна страна е посочена [фирма]. С уведомления изх.№ 12-11-3609/08.10.2020г. и изх.№ 50-00-413/08.10.2020г. са призовани председателят на КЗД и жалбоподателя за насроченото открито заседание по преписката на 17.11.2020г.

След получаване на уведомлението оспорващото дружество е депозирило в КЗД на 21.10.2020г. писмено становище с искане да бъде конституирано като страна и [фирма] – собственика на имота, с когото има сключен договор за наем. Предвид това с уведомление изх.№ 16-20-1650/26.10.2020г. от дружеството – заинтересована страна в настоящото производство, е изискано представянето по преписката на документ за собственост за процесния обект. Същото е депозирило становище след призоваването му за откритото заседание, че не носи отговорност за изпълнение на изискванията за осигуряване на достъпна архитектурна среда, тъй като имотът е отдаден под наем и то не осъществява дейност в него.

На проведеното открито заседание по преписката на 17.11.2020г., за което е съставен протокол, приложен на л.74 и сл. по делото, страните по преписката не са представлявани, преписката е приета за изяснена от фактическа страна и е обявена за

решаване.

Оспореното решение е постановено на 03.02.2021г., като видно от мотивите му е прието, че „...ответната страна [фирма] е допуснала предоставянето на услуги при по-неблагоприятни условия на лица с увреждания.“. Изводите на комисията са основани на разпоредбата на чл.5 ЗХУ, постановяваща кои са областите на подкрепа на хора с увреждания; чл.2 и чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания; § 1, т.2 и т.4 от Наредба № 4/01.07.2009г.

Решението, съгласно известие за доставяне на л.83 /гръб/ е съобщено на оспорващия на 12.02.2021г., а жалбата срещу него е заведена в деловодството на ответника на 25.02.2021г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно предвид даденото задължително предписание и наложената санкция, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване с оглед данните за съобщаване на акта и датата на подаване на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт. В конкретния случай се твърди дискриминационно третиране по признак „увреждане“, с оглед което преписката следва да бъде разгледана от тричленен състав на комисията. Предвид обстоятелството, че преписката е образувана във връзка с извършена проверка по проект „Достъпна България“, разглеждането ѝ е възложено на специализиран състав ad hoc, каквато възможност е предвидена в чл.48, ал.2, т.3 ЗЗДискр. На проведеното открито заседание са присъствали и тримата членове на състава, съответно взетото от тях решение е подписано и от тримата. Предвид това не се констатира наличието на основанията по чл.146, т.1 АПК.

Решението е издадено в писмена форма и от външна страна отговаря на изискванията към формата и съдържанието на административния акт, т.е. съдържа законово регламентирани реквизити, в т.ч. фактически и правни основания за постановяването му. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание – производството е образувано по доклад на председателя на КЗД, с нарочно разпореждане е образувана преписка по случая, ответната страна е надлежно уведомена, както за образуваната преписка, така и за насроченото открито заседание, предоставена ѝ е възможност да изрази становище и да депозира относими към случая доказателства. Съответно след получаването на становището на [фирма] и във връзка с направеното възражение от негова страна, е конституирано като страна по преписката и [фирма] – собственик на процесния офис, предоставена му е възможност за становище и прилагане на доказателства. За проведеното открито заседание е съставен протокол като решението на комисията е обективизирано в нарочен акт.

Неправилно обаче е приложен материалният закон.

Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана със закон, приет от 41-ото Народно събрание на 26 януари 2012г., обн. ДВ, бр.12/2012г., в сила за Република България от 21.04.2012г., в чл.2 предвижда, че "Дискриминация по признак на увреждане" означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения. "Разумни улеснения", според чл.2 от конвенцията, означава всякакви необходими и подходящи модификации и приспособления, които не водят до непропорционално или неоправдано обременяване на околните, когато такива са необходими във всеки конкретен случай, за да се осигури на човека с увреждане признаването или упражняването на всички права и основни свободи наравно с всички останали.

Съгласно чл.9 от конвенцията, за да дадат възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, държавите - страни по настоящата конвенция, предприемат подходящи мерки за осигуряване за хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, до транспорта, информацията и комуникациите, включително до информационните и комуникационните системи и технологии и до всички останали удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Тези мерки, които следва да включват идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, се отнасят и към: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Държавите - страни по настоящата конвенция, предприемат също подходящи мерки за: а) разработване, обнародване и мониторинг на прилагането на минимални стандарти и указания за достъпност на съоръженията и услугите, отворени за или предназначени за широката публика; б) съобразяването с всички изисквания за достъпност за хора с увреждания от страна на всякакви частни лица, предлагащи съоръжения и услуги, отворени или предназначени за широката публика; в) обучаване на заинтересованите лица и институции по проблемите на достъпността, засягащи хората с увреждания; г) поставяне на обозначения в сгради и други съоръжения на Брайлова азбука или в други лесни за четене и разбиране форми; д) предоставяне на форми за подкрепа като асистенти и посредници, включително водачи, четци, включително и професионални преводачи на езика на знаците, с оглед улесняване достъпа до сгради и други съоръжения, отворени за широката публика; е) насърчаване прилагането на други подходящи форми на помощ и подкрепа за хора с увреждания с оглед улесняване достъпа им до информация; ж) подпомагане достъпа на хората с увреждания до нови информационни и комуникационни технологии и системи, включително интернет; з) способстване още в ранен етап за проектирането, разработването, производството и разпространението на финансово достъпни информационни и комуникационни технологии, за да бъдат достъпни за хора с увреждания при минимална себестойност. Разпоредбите на конвенцията са имплементирани в националното законодателство –

Закона за защита от дискриминация, Закона за интеграция на хората с увреждания /отм./, Закона за хората с увреждания, Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания, отменена с § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, обн. ДВ, бр.12/12.02.2021г., в сила от 13.03.2021г. Отделни разпоредби във връзка със създаването и поддържането на достъпна среда се съдържат и в Закона за устройство на територията.

ЗЗДискр в чл.4, ал.1 предвижда, че е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Чл.5 от своя страна гласи, че изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смята за дискриминация.

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява по безспорен начин, че [фирма] осъществява дейността си в [населено място] в офис, находящ се на пл.“Баба Г.“ № 5, достъпът до който офис се осъществява от площада /публична държавна собственост/ посредством преодоляването на едно стъпало /по-скоро праг, съобразно приложения снимков материал/. Страните също така не спорят, че това стъпало /праг/ представлява препятствие за хора със затруднена подвижност и съответно създава недостъпна архитектурна среда за хората с увреждания. Спорен по делото е въпросът чие е задължението за осигуряване на достъпна среда в конкретния случай, а именно чрез поставяне на съоръжение, посредством което хора с увреждания ще имат улеснен пряк самостоятелен достъп до процесния офис, без да се налага помощ и съдействие от трети лица.

Създаването и поддържането на достъпна среда за хората с увреждания е част от антидискриминационните мерки, регламентирани в Закона за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/, отменен с § 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, обн. ДВ, бр.105/18.12.2018г., в сила от 01.01.2019г.

В настоящия случай проверката, при която е установено поддържането на недостъпна страна от оспорващото дружество, е започнала при действието на отменения ЗИХУ като част от изпълнението на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания „Достъпна България“ и Заповед № 24/20.03.2018г. на председателя на КЗД. Самата проверка е извършена на 10.09.2019г. при действието на ЗХУ. Това е и приложимият материален закон към датата на постановяване на оспорения акт /чл.142, ал.1 АПК/. В раздел четвърти на Глава четвърта ЗХУ са регламентирани законовите изисквания за създаване на достъпна среда и разумни улеснения, достъпна информация и осигуряване на лична мобилност на хората с увреждания. Съгласно чл.53 ЗХУ

хората с увреждания имат право на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдих, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал.2 на с.р. достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към: 1. елементите на достъпната среда в урбанизираната територия: пешеходни пространства, кръстовища и пешеходни пътеки, достъпни места за паркиране, спирки на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници, елементи на обзавеждането на градската среда и други; 2. сгради и съоръжения за обществено обслужване в областите на: образованието, здравеопазването, културата и изкуствата, транспорта, вероизповеданията, административното обслужване, търговията, общественото хранене и услугите, спорта, озеленените площи за обществено ползване и други области за обществено обслужване, включително достъп до помещенията и пространствата за общо ползване и до достъпните работни места в производствени сгради с технология на производство, която позволява да се предвиждат работни места за хора с увреждания. Съгласно ал.3 на чл.53 ЗХУ правилата, нормите и нормативите (минималните стандарти) за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията по ал.2, т.1, 2 и 3 се определят с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Изискванията за достъпна среда по ал.1 - 3 са задължителни при изработване и одобряване на подробни устройствени планове и техни изменения, както и при изработване и одобряване на инвестиционни проекти за изграждане на нови или при реконструкция, основно обновяване, основен ремонт, преустройство, пристрояване и надстрояване на елементите на урбанизираната територия и на сградите и съоръженията /ал.4 на чл.53 ЗХУ/. Според чл.55 ЗХУ собствениците на елементи на достъпната среда, сгради и съоръжения по чл.53, ал.2, т.1 и 2, собственост на физически и юридически лица, планират мерки, финансови средства и срокове за привеждането им в съответствие с наредбата по чл.53, ал.3.

На основание последната разпоредба министърът на регионалното развитие и благоустройството е издал Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, обн. ДВ, бр.12/12.02.2021г., в сила от 13.03.2021г. С оглед датата на влизане в сила на нормативния акт той не е бил част от действащото право към датата на постановяване на оспореното решение. С § 4 от Преходните и заключителните разпоредби на тази наредба е отменена дейвалата до този момент Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания /Наредба № 4/. Същата е издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството на основание чл.169, ал.2 ЗУТ във връзка с чл.33 ЗИХУ /отм./. Съгласно чл.14 от Наредба № 4 преодоляването на различни височини

вследствие на разликата между нивата на терена се осъществява чрез: 1. стълби; 2. рампи; 3. подедни платформи; 4. асансьори.

"Достъпна среда", съгласно § 1, т.2 от Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно. Според § 4 от Преходните и заключителни разпоредби на същата наредба, тя не се прилага за строежи, чиито инвестиционни проекти са разработени в съответствие с Наредба № 6 от 2003г. за изграждане на достъпна среда в урбанизираните територии и са внесени за съгласуване и одобряване от съответните органи, които издават разрешения за строеж преди влизането ѝ в сила. Според § 5 пък, обследването за достъпност на съществуващи строежи (елементи на урбанизираната територия, сгради и съоръжения) се извършва като част от общото обследване на строежите и в съответствие със сроковете за съставяне на техническите паспорти на строежите, определени с § 2 от Наредба № 5 от 2006 г. за техническите паспорти на строежите (ДВ, бр. 7 от 2007 г.).

Анализът на посочените разпоредби обуславя извод, че задължението за привеждане на сградите в съответствие с изискванията за осигуряване на достъпна среда е за собственика им, независимо дали той е физическо или юридическо лице като този извод следва пряко от разпоредбата на чл.55 ЗХУ във вр. с чл.14 от Наредба № 4. В подкрепа на посоченото е и разпоредбата на чл.184, ал.1 ЗУТ, постановяваща, че съоръженията за достъпна среда на хората с увреждания в съществуващи сгради се изграждат или поставят въз основа на одобрен проект в съответствие с изискванията на наредбата по чл.169, ал.4 /Наредба № 4/ и издадено разрешение за строеж или разрешение за поставяне. Такова съгласно чл.56 и чл.148 ЗУТ се издава от главния архитект на общината на собственика на сградата, по арг. от разпоредбата на чл.161, ал.1 ЗУТ.

В настоящия случай жалбоподателят не е собственик на процесния обект, а негов наемател, което се установява от представения по преписката и делото договор за наем от 13.04.2016г. Собственик на обекта е заинтересованата страна [фирма], съгласно Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 64, том II, рег.№ 2337, дело № 217/2006г. Съответно негово е било задължението за осигуряване на достъпна архитектурна среда чрез привеждане на сградата в съответствие с посочените по-горе нормативни изисквания преди отдаването ѝ под наем за банков офис, съгласно изричното съдържание на чл.2, ал.1 от договора за наем. Така установената липса на задължение за наемателя на обекта – [фирма], обуславя извод за отсъствие на извършено от него нарушение по см. на чл.5 вр. чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Мотиви за обратното, а именно защо административния орган възприема, че задължението е за оспорващия, в оспореното решение не са изложени. В мотивната му част се съдържа единствено кратко описание на фактите по случая, констатация, че процесният банков офис не отговаря на законовите изисквания, както и изреждане на разпоредби от различни нормативни актове.

Липсата на мотиви в акта досежно твърдяното неизпълнение от жалбоподателя на конкретно негово законово вменено задължение и съответно за наличието на основание за ангажиране на отговорността му, представлява процесуално нарушение от категорията на съществените, тъй като нарушава правото на защита на засегнатото лице. Още повече, че при наличие на установено нарушение на антидискриминационното законодателство една от възможните последици е налагане на имуществена санкция, а административнонаказателна отговорност не може да се обосновава по тълкувателен път /чл.46, ал.3 ЗНА/. Предвид това посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за отмяната на акта.

Липсата на извършено от жалбоподателя нарушение обуславя незаконосъобразност на приложените мерки по чл.65, т.3 и т.4 ЗЗДискр. За пълнота и с оглед направеното възражение от оспорващия по отношение естеството на даденото задължително предписание по т.2 от диспозитива на решението, следва да се посочи, че съгласно нормата на чл.184, ал.1 ЗУТ преценката за вида на съоръжението, посредством което се осигурява достъпна архитектурна среда, принадлежи на одобряващия проекта орган при съобразяване от негова страна на състоянието и вида на сградата и прилежащия ѝ терен и техническите възможности, а именно главния архитект на общината. Извън компетенциите на ответника е да определя вида на съоръжението по чл.14 от Наредба № 4, още по-малко да конкретизира вида на рампата, в случая „телескопична мобилна рампа“.

По изложените съображения съдът намери жалбата за основателна.

При този изход на спора на жалбоподателя, на основание чл.143, ал.1 АПК, се следват направените разноски по производството. Такива са доказани в общ размер на 300 лева, за внесения депозит на възнаграждение на назначения особен представител на заинтересованата страна. На жалбоподателя следва да се присъдят и разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № 160/03.02.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, Ad hoc заседателен състав.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на [фирма], сумата в размер на 400 /четирисотин/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: